

Eva Fordinálová
Až nájdeš moje meno

*Až nájdeš moje meno v svojom notese
a vyvoláš ma odpovedať, Pane,
možno len kôpku zmätku v sebe ponesiem
a predostriem ju odovzdane.*

*Až pozveš si ma na stupienok k tabuli,
splasne mi v tréme obhajoba všetka,
k laviciam azda nadol zaškúlim,
či by mi dakto nenašepkal.*

*Až zavoláš ma zložiť účty života,
pohliadni, prosím, zhovievavo na ne,
buď milostivý ku mne, keď sa zamotám,*

a nenechaj ma prepadnúť, môj Pane!

(z knihy E. Fordinálovej Neprestanem Ťa hľadať)

*

Eva Fordinálová
Sonáta túžby

*Za oknom prelieta krajina Záhoria –
kadere borovic s nitkami striebra briez;
od trstia vo vetre beží dážď cez polia,
cez piesky ku jelšiam, tam ho už čaká les...*

*Nezamením Ťa za iné,
ty krásna, drsná, záдумčivá!
Však prečo sa mi zavše sníva
o inej krajine?*

*Keď za ňou odídem, prekročím zemský
prah,
azda keď príjmu ma nebeské nádvorie,
až budem študovať v nebeských knižniciach,
v snoch budem počuť šum borovic Záhoria.*

Predjarná sonáta

*Dážď vyzobkáva z parapetov
drobky, čo ušli pozornosti sýkoriek.
Skutočne príde znovu jar a leto?
Teplo a svetlo ako liek?*

*Otvor mi už, Pane, zimné pery
a uvoľni vo mne zamrazenú pieseň:
ako škovránok sa vznesiem,
kým sa opäť spodvečerí.*

*Dážď zháša chladné nočné svetlá,
od úsvitu nám klopká ba oblok;
zaháňa zimné traumy z nedostatku tepla,
ľadový víchor spomienok.*

Sonáta rodných vôd

*Môj starý potok pod zábradlím,
ešte si tvoja pamäť spomína?
Len čo sa naše oči zhliadli,
radostne sa ti chveje hladina.*

*Aj mne opäť v mysli tvoje vody z detstva
hudú,
že mi zveríš tajomstvo, čo silou, prudkosťou
ťa napája:
až sa s vierou vyberiem raz proti tvojmu
prúdu,
bezpečne sa vrátim, trafím naspäť do raja...*

*Všetko je iné, všetko plyní,
vody máš už len sotva po členky,
a predsa čítam na hladine
stále tie dávne krásne spomienky.*

Sonáta putovania

*Som tu len cudzinec,
som tu len dočasne,
kým zložím ťarchu z pliec
a bolesť do básne.*

*Blízke žlté planéty lúč aj cez opar hmlistý
a vzdialené galaxie sídliskových blokov
mi v ústrety žiaria do samoty vôkol,
do tmúcich tiem.
Zostane znak po mne, dáka stopa
v opadanom lístí,
keď odídem?*

*Šetri ma, Pane môj,
a daj mi silu niesť
túžbu aj nepokoj
do Mesta všetkých miest!*

Mariánska sonáta

*Cez bory, cez piesky čaká ma dlhá púť:
mnohé mám pochopiť, na mnohé
zabudnúť...*

*Ťnou ľudské srdce sa prediera k úľave,
na lístí všade sú chrastičky hrdzavé.*

*Záhorím vedie veľa ciest,
však hlavná je tá jediná,
po ktorej možno prosby niesť
až do náručia Šaštína.*

*Veterný september vďačí sa bohato
zlatými plátkami z pokladníc agátov,
my k Panne Márii (veď o nás všetko vie),
na srdciach nesieme chrastičky boľavé...*

FORDINÁLOVÁ, Eva. 2011. *Z hĺbokosti duše*. Bratislava, Lúč. ISBN 978-80-7114-838-8

*

Eva Fordinálová Srdce

*Sami vždy nevieme, čo chceme:
ópium ciest, či pevný dom?
Z pohľadníc vábia cudzie zeme,
no srdce spieva o inom.*

Čo všetko sa naň v svete zrieklo:
Benátky, Capri, Pompeje,
V parížskom nočnom metre peklo
a koniec každej nádeje,

zvädlo v Delfách pod olivou,
keď dozrieval vzduch na bielo,
však smäd si miazgou uhasilo
a nežnosťou sa zachvilo,

až opäť známy obraz stretlo,
čo rozoznel ho tisíckrát:
raže bežiace prašným vetrom
záhorským vrškom na chrbát.

Vincent van Gogh

Na hlave blčia lesy červené
len sluchy mi už briezokavejú cez plameň
a za čelom mi ostro víchor hvízda;
už nevidím a nepočujem preň,
pamäť je zrazu vymetená, čistá
a ľahostajne čakám, čo sa cez ňu preženie.
Už neviem, komu vlastne nesiem
ten krvavý kus túžby po nežnosti:
veď predsa nie je možné, nie sem,
kde prijímajú toľkých hostí
a ja len placho stojím v kúte...
Čie meno chladilo mi znútra rozpálené čelo?
To ucho ani veľmi nebolelo,
rozhodne menej ako vydesené odmietnutie.

Vincent, ja viem, že smrť ten smútok nespáli.
Ďalej sa ženú pod cyprusmi mistrály
a ďalej snobi múdro stoja pred horiacou bolesťou
(jej dnešná cena spravila ju povestnou)
dojatí iba zo seba, že hneď ťa spoznali,
keď povznesene vošli do sály;
tvoj zúfalý dar-ten je mimo okruhu ich pochopenia.
Preč od čudákov, ktorí nádej za vlastnú krv menia!

A stále víchry po uliciach hlavy do lás lovia.

*Chlad stúpa pod kabátom k mozgu po rebríčku z kostí
A stále snobským svetom bežia van Goghovia
S krvavým kúskom túžby po ľudskosti.*

Trpká romanca

*Poprosila som večer, keď už kade-tade chodí,
aby sa cestou, hoci prší, zastavil tu
pozrieť sa hore na poschodí
do svetielkujúceho prítmnia tvojho bytu.*

*Sleduje oknom, ako dumáš
(môcť tak vedieť, nad čím, nad kým?)
nedbá, že do nitky sa zmáča.
Po bielej tvári počítača
padajú v riadkoch čierne kvapky.*

*Nazerá cez záclony nad text ponad tvoje plece,
hľadá ti vo vedomí znak po mojom mene:
na tejto adrese však nik nič o mne vedieť nechce,
nikto si na mňa nespomenie.*

Nad hlavou

*Na hlavou sa mi klenie javorová promenáda,
pri starých hradbách tiahnem svojím časom
hmlou tajomstiev a mýtov, ktoré mi nič neprezradia.
Ja sama neviem, z čoho zmätená som.*

*S kým som len nedávno tu išla, nespomína na mňa.
Ťažko aj predstaviť si, že ma dakde čaká.
Ktovie až kde sú konce môjho putovania!
Kam pôjdem: Lurdy? Fatima? Či pešo do Santiaga?*

*Som zmätená a nikde žiadne rady.
V hrudi mám batoh od márných snov ťažký.
Nechám ho niekde na lavičke krajom promenády,
Odídem na púť vyprosiť sa z lásky.*

Minisonet

*Až príde čas a vyberieš ma, Pane
z môjho milovaného Záhoria
do svojej všemohúcej dlane,*

*vyprš naň z mojej duše celé more pokoja,
miluj ho nežne – ako ja.*

FORDINÁLOVÁ, Eva. 2008. *Vôňa Záhoria*. Skalica. Záhorské múzeum. ISBN 978-80-85446-58-6.

Foto: Teodor Križka

*

Eva Fordinálová
Ďaleko

*Ďaleko od neba,
ďaleko od ľudí,
spadnutá do seba.*

*Bez svetla, bez hviezd na púti
Sa ľahko zabľúdi.*

Poznanie

*V spravodlivosti božskej, Pane, máš ma rád:
držiš ma v svojej rovnováhe,
hoci mi nad ziskami mierne prevažuje výška strát.*

*No to je dobre! Viem už po rokoch a po námahe:
niektoré zisky boli kruto drahé!*

Malé srdce

*Nemám dosť sily uniesť veľkosť Tvojej lásky.
Som slabé, vystrašené, nerozumné dieťa,
Stále Ti ešte neviem odpovedať a otázky.*

*Aj srdce veľké ako more sotva obsiahne Ťa –
to moje malé ako čln sa v búrkach neistôt a obáv zmieta.*

Tušenie

*Zbytočne budem blúdiť mestami či lesmi,
viem, všetky cesty budú slepé,
darmo sa budem vznášať v piesni*

*či putovať len o vode a chlebe,
ak nenájdem Ťa, Pane, v sebe!*

Jasnenie

Duša sa mi dnes chveje vzrušením,

*akoby nastal čas, keď všetka práca je už skončená:
už môžem odísť z krajín povíchríc a zím.*

*Po cestách, krajoch bez mena –
Za Tvojím volaním ísť verne ako ozvena.*

Návrat do ríše Ideí

*Moje putá sú rozťaté,
všetky dlhy mám vyplatené,
môj odchod rozplynie sa v návrate.*

*Tu dolu si už na mňa nik viac nespomenie
a vďačne zhasnem v Tvojom jasnom mene.*

FORDINÁLOVÁ, Eva. 2009. *Stretlo ma Svetlo*. Bratislava, Lúč. ISBN 978-80-7114-769-5.

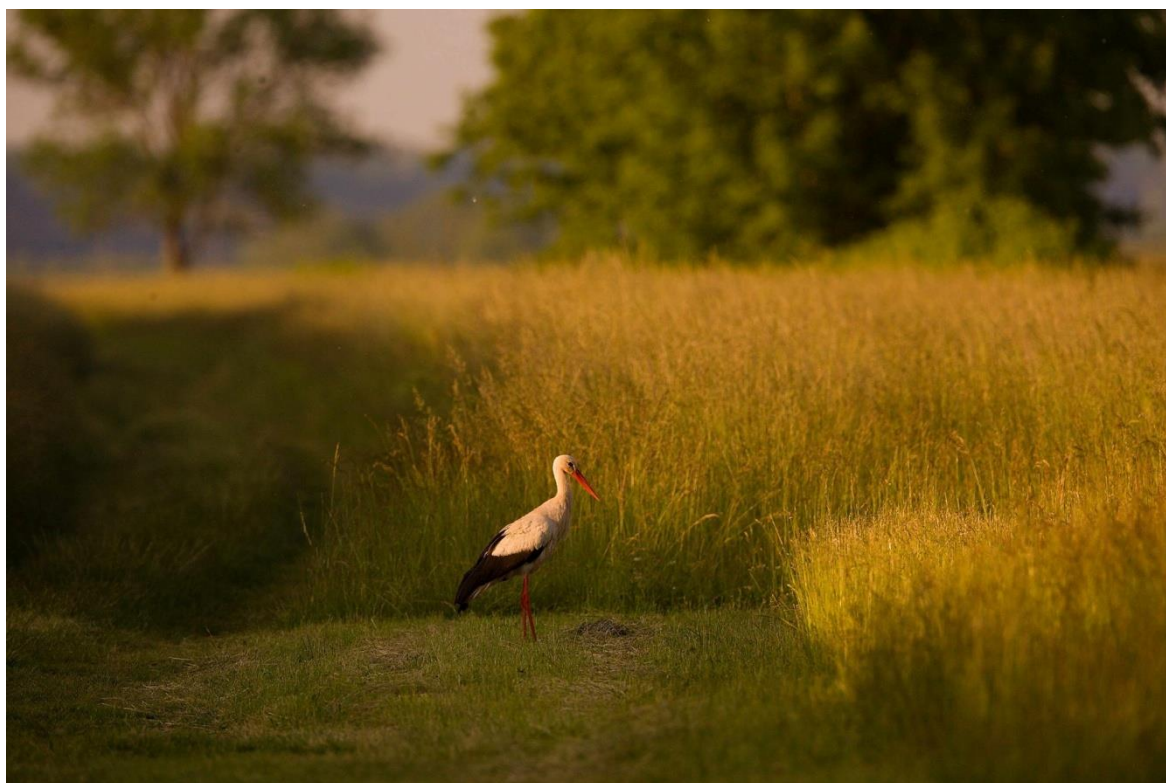

Foto: Teodor Križka